

[Leonhard Hansen.]

det saa kunne lade sig gøre paa dette Omraade? Alene af den Grund, om ikke af anden, forudser jeg, hvordan Svarene vil blive paa et Spørgsmaal om Opretholdelse af Aftalerne efter Lovens Bortfald.

Derfor mener jeg, at Regeringspartiernes Standpunkt, gaaende ud paa at forlænge Loven et Aar, er rigtigt. Loven virker ens for alle, som omfattes af den; en anden Ting er, at adskilligt flere burde omfattes af den, men det haaber jeg kan komme i Betragtning ved en senere Lejlighed.

Paa Udvalgsflertallets Vegne anbefaler jeg Lovforslaget til Vedtagelse uforandret.

Erik Eriksen: Der er ikke i Udvalget sket noget, der kunde fremkalde et andet Syn fra vor Side paa det foreliggende Lovforslag. Vi maa fortsat være Modstandere af en Lovgivning, der forbyder den enkelte Borger at tage den ekstra Gevinst, der ligger i det, man kalder Overarbejde. Som det fremgaar af Betænkningen, har Mindretallet i Udvalget forgæves søgt at faa fremlagt en statistisk Opgørelse, der kunde dokumentere, at Loven havde virket efter sit Formaal, nemlig at formindske Arbejdsløsheden. Jeg beklager, at det ikke er lykkedes for os, der repræsenterer Mindretallet, at faa Ministeren til at henvende sig til Organisationerne for at faa Klarhed over, hvordan deres Stilling til Afspadseringsreglerne vil blive, hvis Loven om Forbud mod Overarbejde bliver ophævet. Men jeg vil udtale det Haab, at der i Løbet af det Aar, for hvilket Loven forlænges — og vi kan jo desværre ikke hindre, at det sker —, om jeg saa maa sige maa vise sig noget, der gør det muligt, at denne Lovgivning ikke oftere skal forlænges.

Jeg kan slet ikke dele det Syn, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet gjorde gældende, naar han udtrykte Ønsket om, at endnu flere maatte blive draget ind under denne Lovgivning. Jeg vil altsaa haabe, at der i det Aar, for hvilket Loven forlænges, maa blive Mulighed for at undgaa en yderligere Forlængelse. Mere har jeg ikke at sige ved denne Lejlighed. Jeg skal udtale, at mit Parti agter at stemme imod Lovforslaget ved tredie Behandling.

Boeck-Hansen: Maa jeg have Lov til at sige, at det var en kort Udvalgsbehandling, vi fik, men derfor ikke mindre tydelig. Vi bad den højtærede Minister om at fremskaffe et Materiale, der dog kunde give et Sandsynlighedsbevis for, at denne Lov havde virket efter sin Hensigt eller efter

den Hensigt, som man anførte man havde med den, dengang Lovforslaget blev fremsat: at den skulde hjælpe de arbejdsløse. Noget saadant Sandsynlighedsbevis har man ikke kunnet skaffe — hvad jeg i og for sig meget godt kan forstaa: et saadant Sandsynlighedsbevis foreligger ikke. I Sammenligning med det Krav, man stillede til os, da vi foreslog, at Loven skulde ophæves, nemlig at vi skulde bevise, at denne Lov ikke var saa heldig i sine Virkninger, som den gerne skulde have været, ved hvilken Lejlighed vi fremlagde et stort Bevismateriale, var det et meget ringe Resultat, den højtærede Socialminister kunde fremlægge, til Trods for at Regeringen raader over Statistisk Departement og Arbejdsdirektoratet og det hele.

Nu siger det ærede Medlem Hr. Leonhard Hansen, at Resultatet har været, at Antallet af Overarbejdstimer er gaaet ned. Det er nu ikke overraskende, at Overarbejdet bliver mindre, naar man forbyder Overarbejde; det overrasker os aldeles ikke, det vidste vi meget godt i Forvejen.

Nej, det, det kommer an paa, er, om det samlede Antal Timer ikke ogsaa er gaaet ned, for saa er det, den er gal — og det tror jeg, det er. Man kan i hvert Tilfælde ikke bevise det modsatte, saa virkelig tydelige Spor har denne Lov ikke sat i de arbejdsløses Rækker. Derimod lider Arbejderne under det økonomiske Offer, som de har bragt og bragt forgæves. Og vi synes, det kunde være paa høje Tid, at dette forgæves Offer ophørte.

Vi har ogsaa søgt at bevæge den højtærede Socialminister til dog at spørge Hovedorganisationerne om, hvordan de vilde stille sig, hvis denne Lov blev ophævet, om de saa ogsaa mente, de stillede sig frit over for de Aftaler, der var indgaaet, efter at Loven var traadt i Kraft. Men heller ikke det har den højtærede Minister ment, at der var nogen Grund til; ikke fordi den højtærede Minister ikke vilde have den Ulejlighed, langt mindre, fordi den højtærede Minister ikke er meget imødekommende, men jeg tænker mig, at den højtærede Minister har næret nogen Ængstelse for, at Svaret skulde være ubehageligt, og naar man ikke spørger, faar man ikke noget ubehageligt Svar, derfor har man ikke spurgt. Det er der ikke noget at sige til, vi maa bøje os derfor.

Naar nu det ærede Medlem Hr. Leonhard Hansen siger, at det ikke var muligt at lave Afspadseringsregler, før denne Lov kom til — i en syndig Forvirring, som „Ekstrabladet“ skrev —, vil jeg sige, at det er ikke rigtigt. Der var en meget